

ствие можалъ да откаже себѣ си и най близки-
тъ си приятели отъ всякакво депутатско пригя-
зание; тѣзи ожидаема диктатура е трѣбвало да
стане особено обширно вслѣдствие онова обсто-
ятелство, че въ новото събрание ще засѣдаватъ
свършено нови чловѣци, не познати нито съ
положението на господарственнитѣ работи, нито
съ тайнитѣ на различнитѣ партий, нито съ вън-
шната страна на парламентската процедура. Ако
въ новото и не опитното събрание би можали
да проникнатъ нѣколко стари депутати, то тѣзи
депутати изведнѣжъ би си спъчелили автори-
тетъ, станали би центри и предводители на крж-
жоцитѣ, и би завзели въ ржцетѣ си управле-
нието на работитѣ. Но Робеспьеровото предло-
жение изключавало всичкитѣ стари депутати;
щомъ старитѣ депутати престанали отъ да
сж членове на националното събрание, то на
сжщия часъ тѣ губили всяко значение, и вся-
ка възможность да управляватъ общественно-
то мнѣние; само чловѣцитѣ отъ крайната
лѣва страна, и по много отъ всичкитѣ дру-
ги, самъ Робеспьеръ, издържали побѣда сами
по себѣ си, независимо отъ официалната си
длъжность; само тѣзи чловѣци, като ся опи-
рали на якобинския клубъ и на парижското на-
селение, можали да запазватъ и уголъмяватъ
силата си, послѣ излизанието си изъ учредител-
ното събрание.

Новото събрание е било длъжно да ся под-
чини на централното свѣтило на якобинския
клубъ, първо, защото е трѣбвало да ся състави
преимущественно изъ провинциални якобинци, а